

Z P R A V O D A J

*pro Bohdaneč a okolí - Třebětín, Vickovice, Bělou, Tasice, Kotoučov,
Novou Louku, Dvorecko, Prostřední Ves, Řeplice, Šlechtín, Dědice, Michalovice
Hostkovice, Hlohov a další místa kolem nás...*

vydává – Bc. Anna Holubová

ÚNOR 2022

Hromnice

41. číslo

neprodejně duchovní časopis Bohdanče a okolí 12. ročník

BOHDANEČ – kostel Zvěstování Páně

Modlitba nového roku

*Bože, uděl nám tento rok širší pohled.
 Takový, abychom chyby druhých viděli Tvýma očima.
 Nauč nás nesoudit unáhleně nejen dospělé, ale i mladé.
 Dej nám trpělivost a milost vytrvat.
 A silnější víru, abychom se cítili bezpečně.
 Místo stálého připomínání nám pomoz zapomenout
 na všechny věci, které nám působí trápení,
 neustále odpouštět urážky
 a nacházet každý den bohatou odměnu.
 V přátelském objetí nacházet pomocnou ruku
 a nepokoušet se za každou cenu všemu porozumět.
 Aby každý z nás, ať je kdekoli,
 se pokusil dosáhnout na nepřístupné hvězdy.
 Velcí i malí, dobří i zlí, mladí i staří, smutní i šťastní
 se dnes ptají: Stojí za to žít?
 Odpověď je jen v lásce a dávání.
 Protože jen láska nás může učinit člověkem.
 A laskavost srdce přinese pokoj naší mysli.
 Dáváním lásky můžeme začít tento rok
 rozptýlit oblaka nenávisti a strachu.*

Helen Steiner Rice

Dítě, které je světlem pro národy

Byla to odvaha říci tehdy o tom malém dítěti, že je Světlem pro všechny národy. To mohl říci jen někdo, kdo měl prorockého ducha a viděl věci docela jinak, než jak je bylo možné lidsky vnímat.

Už naši předkové si na tento svátek nechali svítit svíčky – hromničky. Doma si v těžkých chvílích přírodních pohrom rozsvěcovali jejich maličký plamínek proti oslepujícím bleskům bouřek. Modlili se u nich a věřili, že skrze tuto modlitbu mohou být ochráněni proti živlům, které byly pro člověka nepřemožitelné.

Tehdy, na první Hromnice, to bylo velmi podobné. Proti velkým událostem té doby bylo to maličké děťátko opravdu jen jako mihotavý plamínek hromnicové svíčky proti hromobití, bleskům a temnotám rozbouřených živlů. I dnes se toto maličké děťátko navenek nijak neliší od ostatních dětí, a přesto je Světlem, které osvítlí národy.

Tato symbolika je důležitá i pro náš život, protože tato svíce nám může být vždy připomenutím toho, že žádná naše temnota není tak velká, aby do ní nemohl vstoupit Pán se svým jasným světlem.

V této symbolice je patrná nesmírná přednost /důležitost/ plamínku, který se jeví jako malý a nepatrný oproti oslnivým světlům, která jsou v Božích očích ale jen záblesky. Malá hromnicová svíčka nás důvěrně oslovuje a má nám co říci.

Možná právě pro její důvěrnou a nenásilnou řeč nejlépe pochopíme, jak nepravdivé je budování „oslnivého“, „dokonalého“ a „krásnějšího“ života, pokud při tom ztratíme dotyk s Bohem, a tedy i s podstatou člověka.

Tehdy byla odvaha říci o tom malém dítěti, že je Světlem pro všechny národy. I dnes to může být odvahou – přijmout ho do svého života jako jediné světlo, ale je to jediná cesta k tomu, abychom mohli žít svůj v plnosti, lásce, radosti a pokoji.

Jozef Porubčan, Každý den s Bohem

**Otče náš, který jsi na nebi,
ať všichni slaví Tvé jméno,
ať všichni vědí, že jsi Král,
ať Ti všechno na nebi i na zemi dělá radost.
Prosíme, dej nám, co potřebujeme,
Odpusť nám, když ubližujeme druhým
a pomoz nám odpouštět ostatním.
Nedovol, aby se nám stalo něco zlého,
a ochraňuj nás dnes, zítra i pozítří.**

MODLETE SE ZA SVOU RODINU

Roky jsme spolu nemluvily

Před lety došlo mezi mnou a mojí sestrou k velké roztržce, která skončila tak, že jsme spolu roky nemluvily. A to všechno kvůli naprostému nepochopení. Naše osobní zranění zastřela naši schopnost jasně vnímat, co se odehrává v životě té druhé. Nacházely jsme se ve dvou rozdílných světech. Celá ta událost mě velmi trápila a nepřestala jsem se za to modlit, dokud jsme se nakonec se sestrou neusmířily a neobnovily náš vztah.

Rozložené rodiny

Jedna z věcí, kterou nepřítel naší duše dělá rád, je pronikání do rodinných vztahů, aby v nich způsobil selhání, vzájemné nedorozumění, zkrat, aby je zlomil a rozdělil. Čím více je rodina rozštěpena, tím je slabší a méně úspěšná a tím více může nepřítel ovlivňovat jednotlivé její členy. Kolik rodinných vztahů je ponecháno náhodě, protože není nikdo, kdo by se za ně modlil! Je smutné vidět rozložené rodiny. A když si představíte, že by se něco takového stalo vašim dětem, bolí z toho srdce. Nemusí to tak ale dopadnout. Začněme se pravidelně modlit za ty, kteří jsou nám nejbliž – za naše děti –, a rozšířme to odtud dál.

Budoucnost vašich dětí

Modlete se za své děti s opravdovostí. Pamatujte, že zatímco Bůh má pro životy vašich dětí dobrý plán, satan má pro ně plán také. Satan má v plánu vaše děti zničit a bude se snažit využít k tomu všechny možné prostředky: drogy, alkohol, vzdor, sex, nehody, nemoc... Nebude však schopen plně užívat těchto nástrah, pokud bude jeho moc přebíjena modlitbou.

Bůh nám z nebe dává sílu

Bůh nám z nebe dává sílu. A my se můžeme stávat nádobou, skrze niž tato síla proudí. Když se modlíme, přinášíme tuto sílu do všeho, zač se modlíme, a dovolujeme Boží moci, aby se projevila v naší slabosti. Když se nemodlíme, je to jako bychom říkali, že nic kromě sebe nepotřebujeme, že si vystačíme sami. Modlitba v Ježíšově jménu nám dává moc nad nepřítelem a dokazuje, že věříme, že Bůh vykoná to, co jeho slovo slibuje. Bůh zná naše myšlenky a naše potřeby, ale odpovídá na naše modlitby. Dává nám totiž vždy a ve všem možnost volby – včetně toho, zda mu budeme důvěřovat a zda využijeme nabídku modlitby. Modlitba neovlivňuje pouze nás samé, ale přesahuje nás a dotýká se těch, za které se modlíme.

Nikdy není pozdě začít.

(zpracováno podle knihy: Stormie Omartianová, Síla rodičovské modlitby, kterou vydalo nakladatelství Paulínky.)

Kdyby se město ocitlo bez elektřiny, v kolika domácnostech by zůstalo světlo? 😊
Pavel Kosorin

PŘEČETLI JSME ZA VÁS...

Rodina, která se modlí, je nezničitelná

Teologové důrazně trvají na skutečnosti, že svátost manželství si udělují snoubenci. Ale když se to tak zdůrazňuje, klademe si nakonec otázku, jestli je na svatbu pozván Bůh!

I když nevysloví žádná slova slyšitelná lidským uším, uzavírá Bůh ten den s novomanželý smlouvu. Prostřednictvím kněze žehná Bůh tomuto sňatku a manželé dostanou všechny milosti, které potřebují, aby mohli přijmout poslání manželů a rodičů.

Samozřejmě že to nefunguje jako nějaký kouzelný lektvar, svátost manželství není pojištění proti rozvodům, všichni známe křesťany, kteří se rozvádějí. Skrze víru však víme, že i když my Boha opustíme, Bůh nikdy neopustí manžele, s nimiž uzavřel smlouvu. Bůh je věrný, nikdy nebere své slovo zpět. Tato jistota ať je nám oporou v obtížích.

Abychom uznali, že Bůh je přítomen, že je nám nablízku, máme k tomu jednoduchý a okamžitě dostupný prostředek, a to modlitbu. Jak řekla Matka Tereza: „Rodina, která se modlí, je nezničitelná!“

Zpracováno podle knihy: Hugues Dollié - Ženy, milujte své muže!, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Dítě mamince, nebo i tatínkovi:

Zpomal, mami, nemusíš tak pospíchat.

Zpomal, mami, nemusíš tak křičet.

Zpomal, mami, hrnek kávy ti udělá dobře, uvolníš se a strávíme spolu pěknou chvíli.

Zpomal, mami, obuju si botičky, projdeme se spolu, popovídáme.

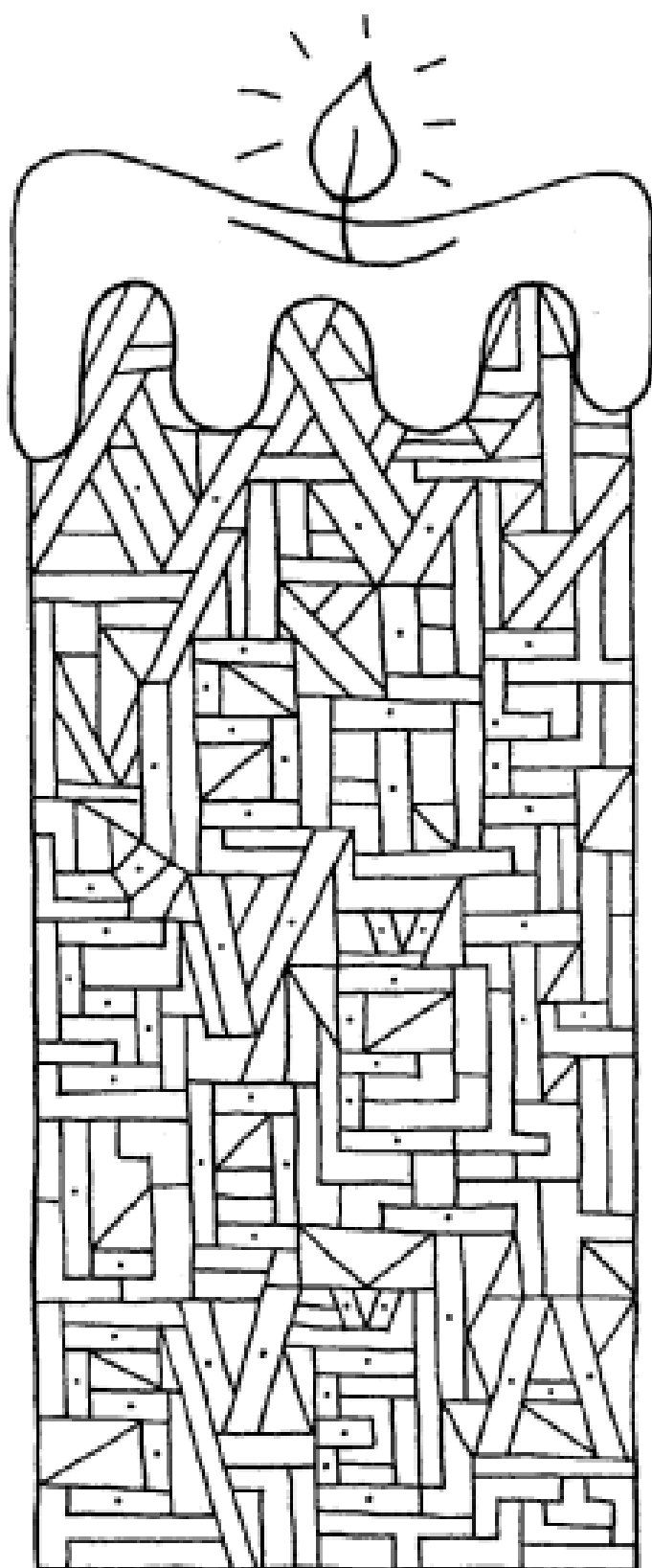
Zpomal, mami, vidím, že jsi unavená, obejmi mě, uklidniš se.

Zpomal, mami, špinavé nádobí nikam neuteče, pojďme se bavit, upečeme spolu dort.

Zpomal, mami, vím, že máš moc práce, sedni si na chvíli ke mně, odpočiň si, poslechni si, jaký jsem měla den.

Zpomal, mami, protože zítra už budu dospělá. ♥

JEŽÍŠ JE SVĚTLEM SVĚTA

Když Maria a Josef poprvé přinesli Ježíše do chrámu, nazval ho stařec Simeon „světlem k osvícení pohanů“. Prorokyně Anna „vyprávěla o tom Dítěti všem, kdo očekávali spásu“

I dnešní svět potřebuje poznat Ježíše a dozvědět se, že jedině On může lidi zachránit – spasit. Ale kdo jim to řekne? Pán Ježíš spoléhá na nás. Říká nám slova, která objevíš, když vybarvíš ve svíci všechna políčka s tečkou:

TAJENKA:

Světlo

Když otevřeme 31. ledna oči do světa, tak si najednou uvědomíme, že na Hromnice o dvě svíce, to bude za dva dny a že se přece jenom začínáme blížit ke světlu. Prorok Sofoniáš někde říká „... probíhejte Jeruzalém a svít'te!“ Světlo je něco velikého. Všimli jste si někdy v životě, co udělá světlo s člověkem? Když rozsvítíte svíci a díváte se s ní na druhé a druhá na vás, tak v tom světle najednou člověk oživne. A jakou má krásu! A jaký má zvláštní způsob vyjádření obličeje! My, když sedíme pod žárovkou nebo dokonce pod zářivkou, jsme sice osvětlení, ale nejsme osvíceni ani osvícenci, jsme tak trošičku ploší. Živé světlo, pohybující se světlo plamene, patří do našeho světa. Umělé světlo je také potřebné a dobře, nutné, krásné. Ale vzpomínám si, jak mi jednou jeden starý pán z Moravy vyprávěl, že jeho bratr sloužil za první světové války u scheinwerferu a rozhodl se dát scheinwerfery také do kostela. A hned tam bylo nádherně vidět. Jenže ty staré kostely byly stavěny na světlo sluneční, denní, a pokud se užívalo světla umělého, tak jen loučí a svíci. I sochy a obrazy byly vytvořeny pro prostor, ve kterém půjde světlo zdola, světlo pohybující se, živé, měkké, světlo vytvářející pohyblivé stíny. A to není maličkost.

Na začátku občanského roku, vždyť je poslední leden a Hromnice jsou druhého února, na začátku naší cesty se hovoří o člověku, o starém člověku, kterého potkalo to, na co celý život čekal. Celý život mu stál za to, aby čekal. A celý život mu stál za to, aby zůstal věrný. Protože mu bylo řečeno, pochopitelně v srdci, že se dočká. Toho, který přijde zachránit lidi.

Lidé potřebují světlo. My řekneme: „Je mi to jasný.“ A řekneme to také tomu, kdo je zbaven zraku. A on také prohlásí: „Já vidím.“ A dokonce řekne: „Vidíš to taky?“ Vy na to koukáte, a on to vidí vnitřním viděním. Světlo člověku doplňuje poselství jeho tváře. Protože naše tvář je výrazem naší bytosti. Můžeme se smát, můžeme se mračit, a ten stařec se v radosti usmíval. Chechtal se, on se chechtal. Mohl říkat: „Vidíte, vy pitomové, vy jste říkali, že chcípnu jen tak, a já se toho dočkal...“ A místo toho měl nádherný zpěv: „Nyní může, Hospodine, podle svého slova 8 propustit svého služebníka v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům, a k slávě svého Izraelského lidu.“

Světlo jsme my přijali, a to nám mění nejen náš obličejíček. To byste neřekli, jak je to zjevné. Kdysi jsem šel na Zelený čtvrtek od svatého Víta s haldou mladých, jako my, co chodíme spolu. A stavovali jsme se ve Zlaté uličce, kde můj spolužák a kamarád Macek prodával suvenýry. A když jsem ho potkal nějaký den nato v metru, říkal: „Poslyš, co to bylo za lidi, co šli s tebou? Víš, já tady mám spoustu lidí, vysoce vzdělaných, méně vzdělaných a nevzdělaných. Prochází tady mládež, ta, jak říkají Američani, stářež, ale ti tvoji lidi byli zvláštní, ti byli takoví milí...“ A oni na potvoru šli z kostela z bohoslužby. To způsobilo to Světlo.

Z knihy Probíhejte Jeruzalém a svít'te – přepis rozhlasových promluv P. Jiřího Reinsberga

NÁBOŽENSKÉ VZDĚLÁVÁNÍ PRO DOSPĚLÉ

R.D. Martin Sklenář

P. R. D. Martin Sklenář, se narodil v roce 1983, jako sedmé, předposlední dítě ve věřící rodině. Od dětství se podílel, především jako ministrant, na farním životě u kostela sv. Ludmily v Praze, na Vinohradech. Studoval šestileté Všeobecné gymnázium v Praze - Čakovicích, které v roce 2003 úspěšně zakončil maturitní zkouškou. Během školních let navštěvoval výběrový dětský pěvecký sbor Rolnička. Po střední škole nastoupil na rok do Teologického konviktu v Olomouci. Poté byl šest let v semináři a při tom studoval tři roky teologii na KTF UK v Praze a tři roky na

Lateránské univerzitě v Římě. Vysokoškolské studium zakončil v červnu roku 2010. Od 1. července 2010 byl ustanoven jako samostatný pastorační asistent ve farnosti Kolín. Jáhenské svěcení přijal v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha 11. září 2010 z rukou otce biskupa Karla Herbsta. Od té doby byl ustanoven ve farnosti Kolín jako jáhen. Kněžské svěcení přijal 25. června 2011 v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha z rukou otce kardinála Dominika Duky a od 1. července 2011 byl ustanoven jako farní vikář ve farnosti Vlašim a jako administrátor excurrendo ve farnosti Veliš. Od 1. července 2013 byl ustanoven jako farní vikář ve farnosti Kolín, v současnosti působí v Českém Brodě.

20. hodina - Svátosti

Drazí bratři a sestry, ještě bych se chtěl vrátit k hodině z minulého týdne. Zapomněl jsem tam dát odkaz na jedno video na you tube, které krásným způsobem „vypráví“ o dějinách spásy. Zde je odkaz: <http://www.youtube.com/watch?v=cyeheJ480LYA> Dnes otevíráme další téma, totiž svátosti. Dříve než se budeme věnovat jednotlivým svátostem, je vhodné si o svátostech říci něco obecně. A k tomu bude sloužit tato hodina. Co tedy o svátostech řekneme tuto hodinu, platí v nějaké míře pro každou ze sedmi svátostí církve.

Svátosti

Když hovoříme o svátostech, je velmi důležité vnímat to, odkud svátosti berou svou moc, respektive to, co se ve slavení svátostí uskutečňuje, co se nám v nich dává.

O svátostech můžeme mluvit z mnoha různých pohledů. Můžeme toho o nich říci mnoho. Proto bude třeba být trochu schématictí a věci zjednodušovat. My si dnes řekneme čtyři základní body týkající se toho, co s námi svátosti dělají:

- v Kristu svátosti dostávají osobní charakter. To znamená, že to nejsou jen nějaké materiální procesy, které by v člověku *něco* produkovaly, ale jsou osobním setkáním člověka s Bohem.
- svátosti uvádějí člověka do tajemství samotného Krista. Ten, kdo svátosti přijímá (slaví), má podíl na samotném tajemství Kristova poslání a jeho života.
- dávají možnost zakoušet „Boží dobrotu a jeho lásku k člověku“.
- jsou zdrojem „vitality“ a „účinnosti“ každého člověka i celé církve.

Zkusme se nyní pozorně zamyslet nad jednotlivými body.

1) v Kristu svátosti dostávají osobní charakter

Když mluvíme o svátosti, jistě by bylo nejjednodušší předložit nějakou definici svátosti a tu následně rozebírat (i to následně uděláme). Zde by ale hrozilo nebezpečí, že bychom mohli ze svátosti udělat jen nějakou věc, či se zaměřili na *něco*, co svátost produkuje. To nejdůležitější u svátostí ale je, že nám dávají možnost setkat se jedinečným způsobem s Bohem.

Ve svátostech tedy nejen něco slavíme, ale především se setkáváme s Někým. Svátost slavím proto, abych se jedinečným způsobem setkal se svým Stvořitelem, Vykupitelem (Spasitelem) a Posvětitel.

Tím se dostáváme k druhému bodu. Svátosti nám totiž nejen dávají možnost osobního setkání s Bohem, ale uvádějí nás do samotného tajemství Kristova života.

2) svátosti uvádějí člověka do tajemství samotného Krista

Svátosti nejsou něčím ahistorickým, něčím, co se odehrává mimo lidské dějiny. Rovněž nejsou něčím, co se omezuje na nějaký okamžik. Ba právě naopak. Svátosti jsou dějinné události, v jejichž slavení se uskutečňují celé dějiny spásy.

U svátostí můžeme rozlišovat trojí historický rozměr. Minulost, přítomnost a budoucnost.

„Minulostí“ svátosti je její ustanovení. Kristus každou ze svátostí ustanovil v první řadě tím, že ji „prožil“. Ve svátostech slavíme, vstupujeme a sami se stáváme účastnými tajemství Ježíšova života a jeho poslání. Setkání s Kristem ve svátosti je tedy setkáním s osobou, která jedná v náš prospěch.

„Přítomností“ svátostí je její slavení v konkrétním čase. Jedná se o zpřítomnění dané skutečnosti. Prostřednictvím svátostí se stává přítomným tady a teď nejen tajemství Kristova života, ale vůbec celé dějiny spásy. A my ve slavení svátostí máme na tomto tajemství a na těchto dějinách spásy podíl. Ve svátostech v nás Duch svatý uskutečňuje to, co bylo dokonáno v Kristu: **zniterňuje jeho tajemství a dává nám z něho jeho plody.**

Třetím prvkem pak je „budoucnost“ svátostí. Svátosti nejsou něčím absolutním, ale stále odkazují k věcem větším. Ony nemají cíl samy v sobě, ale stále směřují ke svému naplnění. Jsou předehrou a zástavou budoucí slávy. Slavení svátostí v nás má stále více prohlubovat touhu po plnosti života.

Jako příklad tohoto trojího rozměru svátosti můžeme použít slavení mše svaté. V jejím slavení si připomínáme Kristovy Velikonoce – Kristus ustanovuje eucharistii¹ a zároveň je na kříži prožívá (1) –, které se stávají ve slavení přítomné (2), ale zároveň stále odkazují na budoucí slavení v nebeském království².

¹ Zde bychom mohli ještě mluvit o jistém čtvrtém rozměru, totiž o „pra-minulosti“, svátostí. Když totiž Kristus ustanovuje svátosti, činí tak na pozadí určitých živých tradic. Tak například když ustanovuje eucharistii, činí tak na pozadí pesachové večeře a projití anděla zhouby Egyptem, respektive vyjití z Egypta.

Ve svátostech se tedy setkáváme, s tím, který svátosti „prožil“ (ustanovil je), který je v církvi nadále v dějinách uděluje³, a tak nás zve k jejich plnosti v nebeském království. Navíc jejich prostřednictvím máme podíl na samotném tajemství Kristova života a jeho poslání.

3) svátosti dávají možnost zakoušet „Boží dobrotu a jeho lásku k člověku“

Svátosti nejsou prostým setkáním člověka s Bohem, ale setkáním s Bohem, který je dobrý a svou dobrotu a lásku projevuje ve prospěch člověka.

Bůh projevuje svou dobrotu a lásku k člověku především dvojitým způsobem. Přináší mu vykoupení a nabízí mu spásu. Tento dvojitý rozměr se uskutečňuje i ve svátostech. Proto je v tuto chvíli vhodné připomenout a mít na paměti rozdíl mezi vykoupením spásou, tak jak jsme to probírali 14. hodinu⁴.

Když hovoříme o svátostech, je velmi důležité vnímat, že se v nich uskutečňuje obojí rozměr – jak naše vykoupení, tak naše spása. ***Svátosti nás nejen osvobozují od hříchu, ale zároveň v nás rozvíjí spásu⁵!***

Rozměr spásy je u svátostí velmi důležitý. Bůh nás nestvořil k tomu, abychom nehřešili, ale abychom dosáhli plnosti života. Svátosti, které přijímáme, nám mají k dosažení této plnosti pomoci. Cílem svátostí tedy není nám pouze zprostředkovat obrácení, ale také nám pomáhat na naší cestě k Bohu (srov. obrázek z 0. hodiny).

4) svátosti jsou zdrojem „vitality“ a „účinnosti“ každého člověka i celé církve

Svátosti mají velký význam pro život člověka a pro život církve. Jak každý věřící člověk, tak také církve jako společenství, získávají ze slavení svátostí sílu pro své poslání.

Bylo by chybou se domnívat, že svátosti jsou jen něčím božským, či něčím, co se odehrává jen na úrovni duchovní či psychické. V Ježíšově vtělení a v jeho životě se ukazuje, že svátosti jsou něčím, co se týká také naší tělesnosti, co se týká našeho konkrétního života (člověk může dorůstat k duchovním skutečnostem pouze prostřednictvím materiálních skutečností). Z toho vyplývá neschopnost člověka prohlubovat víru pouze duchovně.

Slavení svátostí se stává vyjádřením toho, v co církve věří (předávám to, v čem jsem byl sám vyučen (srov. 1 Kor 11,23)). Platí tak jednoduché tvrzení: co církve vyznává, to slaví a to žije (lex credendi – lex orandi – lex vivendi). Ukazuje se tak znovu důležitost

² Ve mši svaté se opakovaně modlíme, že očekáváme slavný Kristův příchod na konci věků, jeho vidění tváří v tvář a usednutí k věčné nebeské hostině.

³ Když je někdo křtěn, nekřtí kněz, ale křtí sám Kristus.

⁴ Spása je v důsledku stvoření, vykoupení v důsledku prvního hříchu.

⁵ My častokrát vnímáme u svátostí především rozměr vykoupení. Tak na příklad u svátosti křtu říkáme, že prostřednictvím trojího lití vody dochází ke smytí dědičné viny, ale zapomínáme na to, že se pro nás tato voda stává také zdrojem pravého života. U svátosti smíření vnímáme, že dochází k odpuštění hříchů, ale tak trochu se nám z této svátosti vytrácí rozměr obrácení, nápravy, pokání, předsevzetí, přijetí milostí, které mi mají pomáhat na mé cestě spásy (ke spáse)...

vzdělání a poznání toho, v co vlastně věřím. Protože do jisté míry platí, že s mírou poznání roste i míra slavení a míra prožívání oněch tajemství.

Definice svátosti

Definice svátosti zní: „**viditelné znamení neviditelné Boží milosti**“. Ve svátostech prostřednictvím konkrétního úkonu, složeného z látky a způsobu (viditelné znamení), přijímáme Boží milost, která se projevuje v náš prospěch.

Milost

Ve svátostech přijímáme Boží milost. Milost (latinsky gratia⁶) je dar od Boha, pomoc ve prospěch člověka. Jedná se o **přízeň, nezaslouženou pomoc a také účast na Božím životě**.

My můžeme rozlišit dva základní druhy milostí

- **milost posvěcující**, která je trvalým darem a nadpřirozenou dispozicí, zdokonaluje samu duši. Činí ji schopnou žít s Bohem a jednat z lásky k němu.
- **milost pomáhající**, tedy projevy Boží pomoci, jak na počátku obrácení, tak během díla posvěcení.

Milost je tedy to, co nám dává sílu se obrátit, sílu žít s Bohem a jednat správně. Svatý Pavel říká: **Milostí Boží jsem to, co jsem** (1Kor 15,10).

Počet svátostí

Roku 1215 se uskutečnil IV. lateránský koncil, který určil počet svátostí. Koncil ustálil počet svátostí na čísle sedm.

My tyto svátosti rozdělujeme na tři druhy svátostí:

- **iniciační svátosti** – jedná se o svátosti, které uvádějí křesťana do plnosti křesťanského života.
 - křest, bířmování, eucharistie.
- **společenské (sociální) svátosti** – jde o svátosti, které pomáhají člověku specifickým způsobem prožívat své křesťanské povolání ke svátosti. Přestože tuto svátost přijímá jedinec, či pár, jedná se o svátosti, které se týkají celého společenství.
 - svěcení (služebné kněžství), manželství.
- **uzdravující svátosti** – jsou to svátosti, které přinášejí do lidského života uzdravení.
 - svátost smíření, pomazání nemocných.

Nabízené otázky k snadnějšímu studiu

1. Co znamená, že svátosti mají osobní charakter?
2. Jaký trojí historický rozměr můžeme vnímat u svátostí?
3. Co je obsahem „minulostí“ svátostí?
4. Jakým způsobem Ježíš ustanovil svátosti?

⁶ Od toho české slovo „gratis“, tedy něco zadarmo.

5. Co je obsahem „přítomnosti“ svátostí?
6. Co je obsahem „budoucnosti“ svátostí?
7. Jak jednoduše vyjádřit trojí historický rozměr svátostí?
8. Jak Bůh projevuje ve svátostech svou dobrotu a lásku?
9. Co znamená, že je nám ve svátostech zprostředkovávána naše spása?
10. Jaký význam mají svátosti pro život křesťana a křesťanského společenství?
11. Co znamená vyjádření *lex credendi – lex orandi – lex vivendi*?
12. Jaká je definice svátostí?
13. Co je to milost?
14. Jaké dva druhy milosti rozlišujeme?
15. Jaký význam má milost posvěcující?
16. Jaký význam má milost pomáhající?
17. Na jaké tři druhy dělíme svátosti?
18. Vyjmenuj iniciační svátosti.
19. Vyjmenuj společenské (sociální) svátosti.
Vyjmenuj uzdravující svátosti.

Bible Žalm 98 Zpívejte Hospodinu, píseň novou

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravicí, svou svatou paží! Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost, na své milosrdenství se rozpomenul, na svou věrnost domu Izraele. Spatřily všechny dálavy země spásu našeho Boha.

Hlahol Hospodinu celá země, dejte se do plesu, pějte žalmy, pějte Hospodinu žalmy při citeře, při citeře nechť zazvučí žalmy, doprovodem trub a polnic hlaholte před Hospodinem Králem! Ať se moře s tím, co je v něm, rozburácí, svět i ti, kdo na něm sídlí, dlaněmi nechť zatleskají řeky, s nimi ať plesají hory vstříc Hospodinu, že přichází, aby soudil zemi. On bude soudit svět spravedlivě a národy podle práva.

Náš - Váš Zpravodaj...✍

Milí čtenáři a příznivci Zpravodaje, po delší době opět vychází číslo, které by vám mělo přinést zajímavosti a zprávy, jak duchovní, tak kulturní, nebo podat informace o tom, co se nás dotýká. Koncem roku bylo připraveno adventní číslo, ale z technických důvodů (karanténa) nevyšlo. Některé články a příspěvky jsem přesunula do tohoto čísla a snažila jsem se nasměrovat téma v tomto časopise k poslednímu, vánočnímu svátku, k Hromnicím. Nově přibyla rubrika, Dění kolem nás a v plánu mám rubriku Bible, kam bych dávala určité verše, nebo čtení z Bible, která je také Božím slovem směrem k nám a měla by nás povzbudit a potěšit. V dalších číslech by měly opět vycházet rozhovory a též články o duchovních místech, nebo stavbách v okolí. Věřím, že vás časopis znovu zaujme a potěší. Pokud by vás cokoli napadlo, co byste tam rádi měli, určitě jsou návrhy, nápady, nebo vaše články a podněty vítány. Protože, jak se říká, víc hlav, víc ví a časopis je pro nás všechny ☺

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Naštěstí jsou již dávno pryč doby, kdy si katolíci a protestanté navzájem rozbíjeli hlavy. Ale ještě pro naši generaci byla pod těžkým hříchem návštěva nekatolické bohoslužby. I tato doba, Bohu díky, je minulostí. Dnes se už pořádají společné ekumenické bohoslužby, což je povzbudivé. Přesto stále ještě nejsme tam, kde bychom mohli být. Přesto se navzájem na sebe díváme tak trochu skrz prsty. My o sobě sice víme, že ti druzí jsou také křesťané a Pán Bůh je má „asi také rád“. Ale nemáme k sobě ještě dostatečnou úctu. Navzájem se vnímáme jako křesťané druhé kategorie. V době, kdy jsem byl ještě školák, přišel za knězem farník a držel v ruce Bibli - protestantskou (zřejmě Kralickou, ale tím si nejsem jist) a ptal se kněze, jestli tuto Bibli může používat. Kněz to nedoporučil. Farník se ohrazoval tím, že v ní četl a porovnával s naší oficiální. „Žádný rozdíl jsem tam nenašel“, odpověděl. Knězova odpověď byla: „Vy to nevidíte, ale ten jed tam je!“ Protože to byl vzorný farník, poslechl. Ne, jed v Bibli není, ani v té Kralické. Jed je pořád ještě v nás, jestliže bychom měli takové smýšlení. Velikou naději v této otázce přinesl II. Vatikánský koncil. Nedokázal bych teď sice citovat nějaký dokument, protože jsem o této problematice pouze poslechl jen určitou promluvu, ale z této promluvy kněze vyplynulo, že ještě plně nevyužíváme možností, které nám tento koncil otevřel. Jsem si vědom toho, že úvod tohoto článku jsem trochu vyhrotil. Ale udělal jsem to proto, abych upoutal větší pozornost k této problematice. Myslím, že je to důležité pro křesťanské společenství, zejména v době, kdy věřících ubývá a církev ztrácí na popularitě u nevěřících.

Křesťanská společenství jsou roztroušena po různých ostrůvcích, bez dobře vybudovaných mostů. To nám na prestiži nepřidá. Obdiv křesťané měli tehdy, když ostatní o nich říkali: „hled'te, jak se milují!“ Vězte, že Bůh je velkorysý. Zde bych si dovolil parafrázovat z Bible: „Bůh nikomu nestrání, ale v každé církvi je mu milý ten, kdo se ho bojí.“ Nechci ovšem být jenom kritický, protože víra je především naděje. Takže zase z jiného soudku: S manželkou jezdíme na Katolickou charismatickou konferenci, které se účastní i skupiny protestantů. A kromě jiných hostů tam na přednáškách vystupuje protestantský pastor Karel Řežábek. Vždy se na jeho promluvy těšíme a je to povzbudivé. Proto jsem se také trochu zajímal o toto společenství a vybral jsem do tohoto článku úryvek z jejich prezentace: Sami sebe chápeme pouze jako jednu z barev barevného spektra a našeho poznání Boha, jako střípek mozaiky, kdy další střípky a další barvy doplňují naši bratři a sestry z jiných sborů a církví.

Uvědomujeme si, že k plnému objevení a uskutečnění Božích záměrů potřebujeme ostatní a stojíme o společenství a spolupráci s nimi. Zde zajisté nebude třeba komentáře. Kdybychom měli svoji víru brát opravdu vážně, museli bychom se navzájem ctít, bezpodmínečně respektovat a milovat. A pak můžeme říct, že ke sjednocení už došlo. Věřím, že týden modliteb za jednotu křesťanů k tomu přispěje.

(převzato z jiného farního časopisu)

Kapitoly z Liturgiky 10.**Znamení zbožnosti – k symbolice
bohoslužebných předmětů****Svíce**

Na počátku při stvoření oddělil Bůh světlo od temnoty. On sám je „světlo ze světla“, jak říkáme při vyznání víry. Člověk, který se svých hříchem začal vzdalovat od Boha, začal se vzdalovat i od zdroje

životodárného světla. Bez Boha žít nelze a bez světla také ne. Světlo samo, potažmo i jeho pozemské zdroje (lampy, svíce), mělo své místo už od počátků v rámci židovské bohoslužby. Světelný či přímo ohnivý sloup doprovázel Archu smlouvy během dlouhého putování sinajskou pouští, svícny a svícemi byl bohatě vyzdoben i Šalamounův chrám. Protože měli sloužit přímo Bohu v onom důvěrně intimním okamžiku modlitby, kdy se člověk pozvedá celou svou duší ke svému Tvůrci, dali si i na nich staří umělci záležet, nejen vzácností po-užitého materiálu, ale i všemi svými dovednostmi, které měli k dispozici: „svícny byly potažené lístkovým zlatem, pět napravo a pět nalevo před svatostánkem, jejich květy, kahánky a kleště na knoty vše bylo ze zlata...“ (1 Král 7,49) Zvláštním svícem byla menorah (menora), tj. sedmiramenný svícen (symbolizující sedm dní stvoření), který byl umístěn ve svatyni jeruzalémského chrámu a byl dokonce chápán jako symbol celého národa.

Pro první křesťany bylo světlo i svíce nejenom spojeno se starobylou bohoslužbou, ale bylo i osobním závazkem každého křesťana v duchu Kristových slov: „Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích“ (Mt 5,13–14). Každý, kdo se setkal s Kristem, poznal ho a přijal do svého srdce, stal se vpravdě „osvíceným“, vždyt’ právě tak si říkali členové prvních křesťanských komunit. Neseme a opatrujeme v sobě „plamen věčného světla“ jak je naznačeno v křestní liturgii v okamžiku, kdy je rozsvěcována křestní svíce od paškálu – symbolu zmrtvýchvstalého Pána. „Plamen se dělí a rozdává světlo, a přece ho neubývá...“ zaznívá ve slavném chvalo zpěvu na veliko-noční svíci. Každý věřící se však „sám má stát obětí Bohu milou“, světlem, které stravuje samo sebe, aby mohlo být znamením na cestě pro ty, kteří ještě bloudí ve tmách.

První křesťané se první den v týdnu shromažďovali k lámání chleba podle Kristových slov „to konejte na mou památku“. Když apoštol Pavel byl vyzván, aby v takový den promluvil ke shromážděnému lidu, dosvědčuje: „...byli jsme shromážděni v horní místnosti, kde bylo mnoho lamp...“ (Sk 20,7–8), zkrátka eucharistická liturgie byla už tehdy zaplavena světlem. Naši předkové byli ochotni ke zvýšení slavnostnosti tohoto okamžiku věnovat maximální úsilí, přestože si byli vědomi, že nic z toho pozemského

PhDr. Radek Martínek, Ph.D.

Vystudoval dějiny výtvarného umění na Univerzitě Palackého v Olomouci, nyní působí jako kaplan v Pardubicích, kde má na starosti i péči o vysokoškolské studenty. Dlouhodobě se věnuje ochraně církevních památek, především

liturgických předmětů. Vyučuje liturgiku na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové.

nemůže v plnosti vystihnout velikost Božího majestátu, který se v modlitbě a především při liturgii lámání chleba, sklání k člověku.

Zvláštní význam mají rozsvícené svíce doprovázející čtení z posvátných textů.

Nepřipomínají nám však Krista, jak by se mohlo zdát, jsou ale pomyslným „Janem Křtitelem“, který ohlašuje příchod toho, který se nedá žádným způsobem spoutat, ani do lidských symbolů, či slov či textů, a který přesto právě toto činí z lásky k člověku. Ukazuje část sebe. Zjevuje se. „Jan byl svíce hořící a zářící, a vy jste se chtěli na chvíli radovat v jeho světle...“ (J 5,35). Jan Křtitel nebyl tím světlem, ani my jím nejsme. Ne v plnosti. Je ale v nás jiskra budoucího ohně, prvotina budoucího jasu a zárodek věčného života. Liturgie Veliké noci je příslibem světla: „Tento oheň at' nám připomíná tvého Syna, v němž nám zazářila tvá sláva... at' slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění...“

Svíce na oltáři, v kostele, doma při modlitbě i na hřbitovním pomníku mají poselství stejné. Mají v nás vzbuzovat touhu po duchovním světle: „Kriste, kéž se v nás rozhoří touha po tobě...“

P. Radek Martinek

Nabízené odpovědi k snadnějšímu studiu

1. Že se ve svátostech nejedná o nějaký materiální proces, nebo o skutečnost, která v člověku „něco“ produkuje, ale že se jedná o osobní setkání s Bohem.
2. Minulost, přítomnost, budoucnost.
3. Její ustanovení Ježíšem Kristem.
4. Tím, že je sám prožil.
5. Zpřítomnění tajemství Kristova života tady a teď.
6. Svátosti nemají cíl samy v sobě, ale tíhnou ke své plnosti v nebeském království.
7. To, co Kristus prožil, ve svátostech zpřítomňujeme a k plnosti toho směřujeme.
8. Dává nám prostřednictvím slavení svátostí účast na vykoupení a na spáse.
9. Svátosti nás nejen obracejí k Bohu (vykoupení), ale dávají nám také možnost žít s Bohem a směřovat k plnosti života.
10. Jsou zdrojem vitality a účinnosti života křesťana, či církve, pomáhají křesťanovi i celému společenství církve dospívat.
11. Jak člověk věří, tak se modlí a tak žije.
12. Svátost je viditelné znamení neviditelné Boží milosti.
13. To, co nám dává sílu se obrátit, sílu žít s Bohem a jednat správně.
14. Milost posvěcující a milost pomáhající.
15. Je to trvalý dar a nadpřirozená dispozice (zdokonaluje samu duši – činí ji schopnou žít s Bohem a jednat z lásky k němu).
16. Jsou to projevy Boží pomoci, jak na počátku obrácení, tak během díla posvěcení.
17. Iniciační, společenské (sociální), uzdravující.
18. Svátost křtu, biřmování a eucharistie.
19. Svátost svěcení (služebného kněžství) a manželství.
20. Svátost smíření a pomazání nemocných.

ZPRÁVY Z KNIHOVNY

Zprávy z knihovny je rubrika, která skončí v tomto čísle, protože knihovnu již od léta roku 2021, nespravuji. Jako knihovnice jsme se sestrou, v knihovně pracovaly více jak 10 let, za námi velké množství vypůjčených knih, založení webových stránek a facebooku, plno vypůjčených knih, v době tvrdého lockdownu, během koronavirové pandemie, byla knihovna uzavřena, ale uvnitř jsme dále pracovaly a přeobalily jsme všechny knihy, které byly v regálech, do nových, hladkých lesklých obalů, čímž všechny knihy získaly nový vzhled a atraktivnost, také jsme všechny knihy zadaly do celorepublikového, knihovnického, digitálního systému, doplnily každou knihu novou kartičkou a polepkou, které jsou nutné k rozřazení a lehčímu vyhledávání knih, účastnily jsme se mnoha školení, kurzů, včetně počítačových, mnoha seminářů buď v knihovně v Kladně, nebo v Kutné Hoře. Během toho jsem se dále dovzdělávala a absolvovala studium a kurz Knihovnického minima a získala tak závěrečný diplom - osvědčení.

Do knihovny jsme rovněž sehnaly zachovalý knihovnický nábytek z knihovny ve Zruči nad Sázavou a uspořádaly jsme po rekonstrukci nově knihovnu. Pořádaly plno akcí, zejména Noci s Andersenem, díky tomu se knihovna, ale také Obec Bohdaneč, zviditelňovala nejen v našem okolí a okrese, ale i ve Středočeském kraji, protože po každé akci jsem napsala články buď do Zpravodaje, nebo do knihovnického bulletinu Středočeského kraje „Mezi námi“.

Knihovnické akce přinesly prospěch i Obci Bohdaneč, tomuto místu. Úspěšné, dlouhodobé vedení knihovny a zejména akcí pro veřejnost, které se pod hlavičkou knihovny pořádaly, byly jedním z velmi výrazných a kladných bodů, které se započítávaly při získání dotace, na rekonstrukci starého kina, na komunitní centrum, která teď probíhá.

Poté co došlo k jednání ohledně mého dalšího setrvání v knihovně, v létě 2021, na zastupitelstvu, kterého jsem se zúčastnila, protože jsem chtěla vysvětlit, proč v době uzavření knihovny a lockdownu reaguji na emaily zřídka a ne každý den, nebo každý týden, mi bylo řečeno, že nemohu být dále v knihovně. Zastupitel Fejfar mi nabídl, že se mohu zúčastnit výběrového řízení na pozici, kterou opouštím – na knihovnici. Na doporučení čtenářů a lidí z mého okolí jsem poslala životopis a dopis do výběrového řízení na Obecní úřad, požadavky ve výběrovém řízení byly knihovnické vzdělání a zájem o knihy. Po čase mi přišla písemná odpověď, že jsem vybrána nebyla. Knihovnu jsem poté, 21. července 2021, po dohodě, předala starostovi Dlouhému.

Ocenění Středočeského kraje pro nejlepší neprofesionální knihovnici, které jsem dostala, říká se tomu „takový knihovnický Oscar“ 😊, bylo asi závěremkem hezké a zajímavé práce pro děti a dospělé a také ukončením jedné životní etapy.

Život jde dál, přehodila jsem výhybku ☺ a s pomocí Boží, se od podzimu loňského znovu více pohybuji v soukromém sektoru, korporátu, ze kterého jsem vlastně nikdy úplně neodešla, stejně tak, jako jsem se nikdy nevzdálila z Prahy. Dále pokračuji na projektech z minulosti, které probíhaly odděleně od akcí v knihovně, besedy, výlety, rýsují se mi další akce a možnosti. Samozřejmě setrvávám u tohoto časopisu ☺, vše bude zveřejněno na mých soukromých webových stránkách a také na sociálních sítích, s názvem Krasohled (momentálně jsou ve stádiu příprav), včas se o nich dovíte ☺, tedy nekončím, pouze se něco málo změní ☺.

Toto je tedy poslední zpráva z bohदानecké knihovny, od již bývalé knihovnice. Níže je zpráva z webových stránek Obecní knihovny Bohdaneč, kterou jsem tam v létě, pro čtenáře napsala.

4.7.2021 Milí čtenáři a návštěvníci knihovny, dovoluji si, se s vámi rozloučit, po dvanácti letech působení, v knihovně, s mnoha zážitky a zkušenostmi, kupou knížek a akcí, lze napsat - bylo to hezké a bylo toho dost... ☺. Knihovnu jsem již předala panu starostovi 21. července 2021. Přěji vám zejména hodně zdraví, štěstí, pohody, plno slunečných dnů a důvodů se usmívat a také hodně hezkého čtení, které nás posune dále... Věřím, že se budeme dále potkávat a to buď v Obci, nebo i jinde, případně na některých akcích, které jsem pro vás pořádala a až odezní koronavirus, tak opět uspořádám. Změna je život! Těšilo mě a papá ☺!

Bc. Anna Holubová, knihovnice

VÝLET DO RÁJCE JESTŘEBÍ A BLANSKA

V sobotu, **5. března 2022**, bychom se po delší přestávce, způsobené pandemií koronaviru, rádi vydali na výlet do zámku Rájec- Jestřebí u Blanska a do města Blanska.

V zámku v Rájci již tradičně, probíhá začátkem března překrásná a ojedinělá výstava nejen u nás, ale i ve Střední Evropě, více jak 400 druhů, právě kvetoucích kamélií, některé z nich jsou staré i více jak 60 let. Další naší zastávkou by bylo nedaleké město Blansko, kde bychom navštívili dřevěný kostel, který tam byl za Československa převezen z Ukrajiny, zámek a muzeum a také bychom tam poobědvali.

Více informací bude opět včas zveřejněno na letácích, nebo webovkách Krasohled, nebo můžete kontaktovat Annu Holubovou.

Výlet se uskuteční, pokud se naplní autobus. ☺

D Ě N Í K O L E M N Á S...

✿ Loňský rok pokračovala nejen pandemie koronaviru, s letní přestávkou do voleb, ale došlo i k několika změnám v Bohdanči a okolí. Loni byla prodána Biskupstvím hradeckým farní zahrada v Bohdanči, Obecnímu úřadu v Bohdanči a kostel Zvěstování Páně, se stal k tomu věčným břemenem (jednalo se o tom na několika schůzích bohdanečského zastupitelstva).

Před asi pěti lety, kdy tu v Bohdanči fungovala farní rada, zazněl na jedné schůzi farní rady návrh, že by si bohdanečská farnost měla faru opravit, byt na patře pronajímat za řádný nájem, dole nechat sociálky a místnost pro setkávání farníků, další místnost na uložení inventáře, jako je betlém, svícny, roucha, vázy atd. a farní zahradu vždy posekat a využít pro církevní turistiku – na farní zahradě by mohli stanovat církevní turisté a dole na faře by našli zázemí pro občerstvení a sociálky. Farnost, jako instituce může podnikat a žádat o dotace stejně, jako každá jiná firma, obec, nebo uskupení. V tu dobu zde byl farář Tomšíček. Plán to byl sice smělý, ale ne nemožný. Nedošlo k tomu zejména proto, že zájem o koupi fary, zahrady a dalších pozemků, projevíly jiné, místní, soukromé instituce. (v tu dobu jsem byla často v kontaktu s panem Kábrtem z Biskupství hradeckého). Je škoda, že se tato dobrá věc nepodařila, protože se zde scházeli nejen dospělí, ale i děti, které chodívaly každé úterý na faru na setkávání a před Vánocemi jsme tam mívali jak adventní setkání, tak Tvořeníčka. Na patře byl pronajatý byt. Fara tedy využitá byla. Vše skončilo tím, že farní rada v Bohdanči byla zrušena a vše bylo uměle přesměrováno do Zbraslavic. Dále se zdržím komentáře.

✿ V minulém roce, zde v Bohdanči, ke konci roku také ukončila svoji činnost praktická lékařka MUDr. Veletová, která zde působila více jak třicet let. I to je velká škoda, jak pro Obec, která tím ztratila na určité prestiži, tak zejména pro lidi – pacienty, kteří se za ní nemohou dostat do Zbýšova – buď už nemohou jezdit z důvodu vysokého věku, nebo nejezdí. Je škoda, že se Obec nesnažila, se s ní domluvit, alespoň na jeden den v týdnu. Obec od ní odkoupila ke konci roku vybavení v prostorách, které byly zřízeny z dotací Středočeského kraje.

Najít lékaře a dobrého lékaře, je dnes problém, mladí lékaři chtějí zůstat ve městě, nebo poblíž měst, nejen kvůli rodině, ale i kvůli praxi a dalšímu nezbytnému vzdělávání. Mezi lidmi se říkalo, že Obec nabídne případnému lékaři pozemek na stavbu, jenže to by musel nejdříve postavit a pak ordinovat, nehledě na to, že současná doba nepřeje stavbám – je nedostatek materiálu, ale i řemeslníků. Lékaři, jako vysoce kvalifikované profesi – je třeba dát nabídku na hotový byt, nebo hotový dům, aby se mohl rovnou nastěhovat, měl klid na svoji práci a další nutné

vzdělávání. Lékaře hledají i větší místa a města. Když jsem končila loni v létě s knihovnou, lidé ve vsi mi říkali, že končí knihovna je špatné, ale že tu nebude pro nás doktor, to je ještě horší, kam se my, staří dostaneme? Pravdou je, že lékaři v okolí nové pacienty nepřibírají, snad jen s ojedinělými výjimkami. Tedy co teď, když ne každý se může dopravit do Zbýšova. Možná by stálo za zvážení, že by Obec mohla pro místní občany zajistit nějakou dopravu, například každé pondělí do Zbýšova a po dvou, třech hodinách zase zpátky, protože linkové autobusy tam nejezdí.

✿ Další loňskou, nepříliš příjemnou změnou na podzim, byl přechod autobusových spojení v našem okolí na pražskou integrovanou dopravu, což ovlivnilo, snad každého, kdo nejezdí autem a využívá autobusy a dále pak vlaky. Připomínek v Obci od lidí a v okolí bylo mnoho a tak jsem se rozhodla napsat na podzim loňského roku, dopis s konkrétními případy a poslat to na obecní a městské úřady v okolí (Bohdaneč, Třebětím, Bělá, Zbraslavice, Zruč n/S, Ledec n/S, Čáslav) a také na MAS Lípa pro venkov, která sídlí ve Zbraslavicích, shání a žádá o dotace na různé věci pro členy tohoto spolku, jako jsou starostové obcí z okolí, jak z vesnic, tak z měst, dokonce i Kutné Hory, pak pro firmy z okolí, případně spolky atd., výsledkem jsou mimo jiné, cyklostezky, rozhledny, kulturní centra, nebo výroba potravin, alkoholických nápojů atd. s cílem podpořit místní rozvoj atd. Tedy MASA má mnoho prostředků a členů, kteří by mohli udělat něco ve prospěch dopravy v našem regionu pro místní občany a usedlíky, aby se nám zde dobře žilo, protože hodně aktivit, které dělá, směřuje na turismus, tedy pro lidi odjinud. Email s připomínkami k dopravě šel také na Středočeský kraj, odbor dopravy, do Arivy, dopravce na Vysočině a také přímo do Pražské integrované dopravy. Někteří mi odpověděli, někteří zavolali, jiní nereagovali, což mi přijde zvláštní, když mají ve svém místě občany, kteří využívají autobusové a vlakové spojení.

Část dopisu jsem dala i sem, do Zpravodaje, pro vaši informaci. Další informace a změny sbírám a eviduji a plánuji opět všem zmíněným, napsat a poslat podněty, někdy na jaře, kdy by mělo znovu dojít po 1. 4. 2022, ke změnám v dopravě, věřím, že se to posune k lepšímu. Instrukce jsou pro jednání s PID, správným partnerem, než jednotlivci. Myslím, že je důležité, aby se lidé ozvali, když nejsou s něčím spokojeni. Pokud podobné změny vymýšlí v Praze u stolu a neví, že je třeba, aby se zde v okolí lidé dostali dobře do škol, k lékaři, do práce, nebo jen na nákupy, tak je třeba jim dát vědět, aby to upravili, opravili, změnili, nebo vrátili zpátky, do stavu před změnou na PID. To, že je teď plno spojů a přímých linek na Prahu je sice zajímavé, ale rozhodně nepraktické pro školáky, lidi zaměstnané v okolí, staré lidi, kteří jedou k lékaři, do lékárny, nebo na nákupy do svého nejbližšího okolí...

Prosím, případně také o vaše připomínky, podněty, nápady, co vám vyhovuje a co ne, protože víc hlav – víc ví! 😊

Doprava a změna od srpna 2021 – dopis:

Reaguji na změnu dopravy, týká se i Zbraslavic, kde musí plno lidí přestupovat, aby mohli cestovat dále, a ne vždy se stíhají spoje, nebo už po našem blízkém okolí nejsou spoje, na které byli dříve lidé zvyklí, včetně večerních, pak také proto, že změny postihují nejen místní, ale i turisty. Prosím, podpořte a zaapelujte nějak ve prospěch osobní dopravy a občanů, v tuto chvíli se opět plánují změny - jako instituce můžete a máte více pravomocí, udržet smyslupné spoje a návaznosti, přestupy atd., aby to opět dobře sloužilo lidem a veřejnosti, jako dříve. Předem děkuji za pochopení a spolupráci.

Obracím se na Vás s informací, prosbou a žádostí o zaapelování ve prospěch cestujících, po změně jízdních řádů, která proběhla začátkem srpna 2021.

Některé nové spoje jsou příjemné a zlepšují dopravní dostupnost. Ale jiné a těch je většina, jsou nevyhovující, zejména proto, **že nenavazují na dopravu Českých drah.**

Je škoda, že změna nebyla včas konzultována buď s obecními, městskými úřady, nebo cestujícími.

Osobní doprava byla vždy prodělečná i za socíku, ale tehdy byla spojena s nákladní dopravou, která vydělávala a držela ji. A tak se mohli dostat lidé i ze vzdálených míst do měst za lékaři, školou, prací, nákupem, úřady atd. Téměř všechny fabriky měly přizpůsobené jak denní, tak odpolední a noční spoje pro své zaměstnance - to byl fakt luxus, za socíku zcela běžný, který si dnes už neumíme představit...

Po roce 1989 se nákladní doprava oddělila, převzali ji soukromníci, kteří úspěšně vydělávají, zatímco osobní doprava se dotuje, zdražuje, různě překombinává atd., nebo také ruší, protože díky tomu, že na sebe nenavazují spoje a to i vlakové, je méně využívaná a ve finále se kritizuje, že nikdo nejezdí autobusem atd. Tuto informaci mi sdělil jeden zaměstnanec autobusu.

Pokud se připravujeme v blízké budoucnosti na elektroauta, tak ne každý na ně bude mít, je možné, že pak lidé budou muset více cestovat vlaky, autobusy a pak bude opravdu třeba, aby linky a spoje na sebe dobře navazovaly a jezdily smysluplně.

Pokud se ale linky zruší, přestanou být určitá místa dostupná, tedy i zajímavá, ne každý jezdí autem a ne každý, komu je přes 70 let - může jezdit autem, kam potřebuje.

Dříve také velmi těsně a dobře spolupracovaly jak České dráhy, tak ČSAD - autobusy, šlo jim o to, aby se lidé dobře přepravovali i z nejbližšího místa

a dostali se téměř kdykoli, kamkoli, klidně i v půl jedenácté večer do Bohdanče, z Moravy, nebo ze Slovenska.

V tuto chvíli je to tak, že vlaky jezdí stále stejně, ale už od nich není spojení - konkrétně: **vlak od Kutné Hory přijíždí do Zbraslavic večer kolem 17.45, ale autobus odjíždí ze Zbraslavic, z náměstí v 17.30, už nezajíždí k dolů k vlaku, protože jezdí z Uhlířských Janovic, pouze přes zbraslavské náměstí, ujíždí tedy 15. minutami. Je to poslední, večerní spoj od Zbraslavic do Bohdanče. Do změny, čekal autobus na vlak a pak odjížděl ze Zbraslavic v 17.55. V pátek jezdil ještě jeden večerní spoj od vlaku z Kutné Hory, do Bohdanče, 19.15. Pokud jsem například odjížděla z Prahy v 16.00, v Bohdanči jsem byla, díky dobré návaznosti a spolupráci vlaků a autobusů už po 18.00.**

Další důležitá věc je, že z Prahy teď jezdí sice plno různých autobusových spojů, které vesměs všechny jezdí z Prahy část cesty přes dálnici, kde nachytají vždy zpoždění, hlavně v pátek, je to klidně i půl hodiny, nebo více a další spoje pak už tak dlouho nečekají. Teď v zimě, díky sněhu a počasí, bude zpoždění skoro pořád. Vlaky vesměs nikdy nemají zpoždění a to ani v pátek a to je důležité, protože nejezdí po dálnici (jezdila jsem vlakem do Prahy a z Prahy více jak 18 let každý týden). Nebylo by tedy lepší, aby se opět zlepšila spolupráce a návaznost na vlaky, tedy spoje, které rovněž lidé využívají a které jsou v mnohém - spolehlivější na dojezd.

Například z Bohdanče jsem vyjížděla do Prahy v 6. hodin ráno a už po 8., kolem 8,15 jsem byla na v Praze, na Hlavním nádraží, po změně tam tam budu nejdříve v 9.15. Když jsem z Prahy odjížděla v 16. rychlíkem do KH a pak přestoupila na vlak do Zbraslavic a ze Zbraslavic pak busem v 17.55, byla jsem doma v krásný čas - v 18.15. Teď toto vůbec nestíhám, vstávám skoro stejně, cestuji složitě a déle, je to dražší a vlaky a autobusy do sebe nezapadají.

Další spoj, který chybí je odjezd z Ledče na Zbraslavice, kolem 10.25. Současný odjezd v 8.53 je příliš brzo, protože se tam nestihne vyřídít vše, co je třeba, někdy ani lékař ne, některé obchody otevírají až po deváté a pak je tam najednou příliš dlouhá časová proluka do 12.38, což teď v zimě a v uzavření kvůli koronaviru, je opravdu dlouhá pauza.

Školní autobusy jsou další kapitola, momentálně dojíždíme ráno do Ledče těsně před osmou hodinou, až bude více sněhu a náledí - bude to asi i po osmé hodině, což znamená, že se lidé dostanou pozdě do práce a děti a studenti pozdě na vyučování, nebylo by možné, aby autobus zase jezdil o něco dříve tak, aby měl dojezd do Ledče alespoň po půl osmé (byla by tam rezerva na případně zpoždění díky počasí atd.), do října byl dojezd do Ledče ráno dobrý, pak, když autobus začal zajíždět do Chřenovic a Obrvaně, tak se dojezd zkrátil těsně před osmou ráno.

Pokud autobus jezdí z velké dálky, jako jsou Uhlířské Janovice a občas ještě čeká na další spoj, třeba ve Zbraslavicích, tak pak těsně před Ledčí objíždění dalších vesniček, už je opravdu nadoraz. Bylo by lepší, kdyby tyto vesničky v těsné blízkosti Ledče zajišťoval nějaký kratší, ledečský spoj.

Je škoda, že se při změně, nezachovaly páteřní a klíčové a hlavně fungující linky, přestupní uzly (v současné době Idos (internetový jízdní řád), vyhazuje přestup například v Červených Janovicích, na Katlově, představa, že tam opravdu někdo vystoupí a bude čekat někde v lese, večer, nebo v zimě, je opravdu zvláštní...), do stávajících spojů se mohly vložit další, doplňující spoje Pražské integrované dopravy, která, jak mi sdělili řidiči, je dotovaná Středočeským krajem, který údajně na tuto změnu měl přispět a přispívá financemi.

Teď se, žel stává, že v rozpětí např. 10., 20. minut za sebou, stejným směrem, jedou dva autobusy a pak žádný. (například z Kutné Hory do Čáslavi jedou ráno dva spoje stejným směrem - kolem deváté ráno přes Kalabousek a pak až asi za dvě hodiny zase dva, zase oba stejným směrem přes Neškaredice, proč nejede jeden autobus kolem deváté přes Kalabousek a druhý přes Neškaredice, pak kolem jedenácté také?

Přestupní časy jsou často minutové, např. ve Zbraslavicích, je čas na přestup 2 minuty, nebo tam nejsou žádné minuty - bus přijede například od Čáslavi v 17.30 a hned v 17.30 má odjezd na Bohdaneč - představa, že jede starý člověk, nebo někdo naložený zavazadly s nákupem, nebo kdyby napadl sníh - tak nevím, zda tam autobus bude čekat a například, v 17.30 je to poslední spoj, od Zbraslavic do Bohdanče...

Před změnou jsme se krásně dostali i do Vlašimi (v 6.00 z Bohdanče do Zbraslavic, ze Zbraslavic v 6.24 do Zruče nad Sázavou, kam jsme přijeli asi v 6.40 a v 6.55 ze Zruče nad Sázavou do Vlašimi. Teď není žádná dostupnost Vlašimi v normální dobu, jako je sedmá hodina, pouze bychom museli jet z Bohdanče v půl páté ráno do Zruče, a tam čekat hodinu a půl na spoj do Vlašimi...

Dobrá a velmi vytížená byla kdysi i linka Praha - Zbýšov a opačně, i ta se také, nepochopitelně zrušila.

Pokud se něco zruší, tak se to pak těžce vrací zpátky, lidé si odvyknou. Je ale možné, že by se znovu tato linka, nebo další linky, mohly obnovit.

Vadí mi minutové, nebo žádné přestupy, je to stresující.

Také je divné, že v Idosu nenaskakují při hledání vlakové spoje - nebo kombinace s autobusy, jen velmi zřídka.

Přidaná linka 402 z Čáslavi na Roztyly, která jezdí každé dvě hodiny tam a zpět, není plně využitá (snad jen v pátek, nebo s dojezdem ráno do školy, do práce a pak

zpět. Tato linka, ale neřeší a nelepší dopravní dostupnost v našem okolí, těžko budou lidé pravidelně dojíždět na nákup, k lékaři, do práce, nebo školy – do Prahy. **Ne vše je ale zlé, některé linky jsou fajn. Jako třeba večerní linka z Ledče nad Sázavou, v 18.51, na Uhlířské Janovice, díky ní se může cestující dostat domů třeba i z delších vzdáleností, v tuto chvíli je to poslední, pozdně večerní linka do Bohdanče. O linkách, které za socialismu běžně projížděly Bohdančí třeba ve 22.30 od Ledče nad Sázavou, nebo od Zruče nad Sázavou, nebo od Kutné Hory, přes Zbraslavice, si dnes můžeme nechat zdát...**

Určitě budu psát jak na náš OÚ, tak také okolní obecní úřady, též do uskupení MAS Lípa pro venkov do Zbraslavic, tak na Pražskou integrovanou dopravu a Středočeský kraj - pokud na toto jsou dotace ze Středočeského kraje, tak ať tedy alespoň autobusy nejezdí prázdné a spoje a linky mají smysl a jsou pro lidi, ne opačně - linky pro linky, pro dopravce a pro byznys a pro ty dotace. Vždycky se zamýšlím nad tím, jak jsme mohli za socialismu fungovat bez dotací a vše na sebe navazovalo a docela dobře fungovalo v celém Československu.

Děkuji a věřím, že se to podaří zase nějak logicky a selským rozumem - srovnat 😊. Budu ráda případně za odpověď, nebo reakci a také za přeposlání apelace dále na správná místa.

S pozdravem, Bc. Anna Holubová, Bohdaneč

- ❄ **Nedostupnost? K tomu by se Bůh nikdy nesnížil!**
- ❄ **Člověk nežije, dokud dýchá, ale dokud dýchá pro někoho.**
- ❄ **Dokud nebudete vědět, co chcete, budou vám druzí v lepším případě napovídat, v horším případě diktovat.**

(Pavel Kosorin: Aforismy)

Krátce....

- ❄ **další číslo Zpravodaje** vyjde na jaře, časopis vychází 4x do roka, je neprodejný
- ❄ články, příspěvky, připomínky, náměty v jakékoli podobě jsou vítány
- ❄ pokud má někdo o časopis zájem, odkažte ho na Annu Holubovou
- ❄ časopis je k dispozici také v elektronické podobě a je možné ho případně zasílat emailem.

Informační letáček Bohdanče a okolí

články a příspěvky vítány

vychází nepravidelně, 4x do roka, za drobné chyby se omlouváme

Redakční rada: Bc. Anna Holubová, Jaromír Vlček a další externí dopisovatelé
příspěvků a článků **Kontakt:** aniholubova@seznam.cz

SVÁTKY POUTĚ A POSVÍCENÍ 2022

Datum	Liturgická oslava
L e d e n	
1.1.	Nový rok, den moliteb za mír, začátek občanského roku
6.1.	Slavnost Zjevení Páně – Tři králové
9.1.	Svátek Křtu Páně
Ú n o r	
2.2.	Uvedení Páně do chrámu, Hromnice
B ř e z e n	
2.3.	Popeleční středa
6.3.	1. neděle postní
13.3.	2. neděle postní
20.3.	3. neděle postní, Slavnost svatého Josefa (19.3)
25.3.	Zvěstování Páně
27.3.	4. neděle postní
D u b e n	
3.4.	5. neděle postní – Smrtná neděle
10.4.	Květná neděle - pašijová
14.4.	Zelený čtvrtek
15.4.	Velký pátek
16.4.	Bílá sobota
17.4.	Zmrtvýchvstání Páně, Boží hod velikonoční, Pouť v Bohdanči, Kotoučově, Nové Louce, Prostřední Vsi, Šlechtíně
18.4.	Velikonoční pondělí
25.4.	Svátek svatého Marka - evangelisty
K v ě t e n	
3.5.	Svátek svatých Filipa a Jakuba - apoštolů
16.5.	Svátek sv. Jana Nepomuckého – Pouť v Bělé
26.5.	Slavnost Nanebevstoupení Páně, slavnost v nejbližší neděli
Č e r v e n	
5.6.	Slavnost Seslání Ducha Svatého – Hod Boží svatodušní
12.6.	Slavnost Nejsvětější Trojice – Pouť ve Vickovicích
16.6.	Slavnost Těla a Krve Páně, 19. 6. v neděli - oslava
24.6.	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, 26. 6. v neděli - oslava
24.6.	Slavnost narození sv. Jana Křtitele
29.6.	Slavnost svatých Petra a Pavla, apoštolů – pouť v Dědicích <i>A.H. 22</i>